

Королівство нечестивих

КУПИТИ

Емілія та її сестра-близнючка Вітторія — відьми, які таємно живуть серед людей. Одного вечора Вітторія не з'являється на родинну вечерю. І незабаром Емілія знаходить тіло дорогої сестри неймовірно понівеченим.

Спустошена Емілія затялася відшукати вбивцю близнючки і помститися за будь-яку ціну, навіть якщо для цього доведеться вдатися до темної магії, яку давно заборонено. Іще в дитинстві бабуся застерігала дівчаток не бавитися чорною магією і не мати жодного стосунку до потойбіччя.

Утім близнючки до неї не дослухалися. Емілія здійснює магичний ритуал викликання князя пекла, і до неї з'являється Гнів — один із Нечестивих. Від нього дівчина дізнається, що господар доручив йому розкрити серію жіночих убивств, що і далі тривають на острові.

Хто ж той загадковий убивця, який полює на відьом-незайманок? Із ким іще з князів темряви має зіткнутися Емілія, щоб помститися за жорстоке вбивство Вітторії? І до чого тут Ріг Аїда, який відмикає ворота пекла?

Пролог

Дерев'яні дзвіночки надворі застережливо стукотіли.

Хвилі несамовито били об берег. Нестямний шепіт води дедалі голоснішав. Здавалося, наче море було магом, який накликає негоду. Саме цього дня — протягом майже десятиліття — буря розгорталася однаково. От-от грім розкотиться швидше, ніж хвиля блискавиці, яка електричним батогом ударить по невблаганному небу. Диявол жадає відплати, кривавого жертвопринесення за вкрадену владу.

Не вперше і не востаннє відьми проклинають його.

Сидячи в кріслі-гойдалці біля вогню, Нонна Марія спостерігала за близнючками — ті читали захисні закляття, яких вона їх навчила. Кожна міцно стискала в маленьких кулачках — корнічелло*. Відганяючи власні нав'язливі думки, вона уважно слухала слова Вітторії та Емілії, які шепотіли над рогоподібними амулетами, зосереджено схиливши свої темноволосі голівки.

— Каменем, місяцем, землею благословіть це вогнище і цю оселю.

Дівчаткам виповнилося вісім, і Нонна намагалася не нервувати через те, як швидко вони зростають.

Сидячи на маленькій кухні, вона щільніше закуталася в хустину, адже ніяк не могла позбутися морозного холоду, що огорнув її. Холоду, що аж ніяк не був пов'язаний із погодою надворі. Хоч як відчайдушно вона намагалася ігнорувати це відчуття, сірчаний запах усе одно пробивався крізь шпарини, змішуючись зі знайомим бризом, який був наповнений ароматом плюмерії та помаранчів і ледь сколихував пасмо її сивого волосся. Якби її бабця була жива, вона побачила б у цьому недобрий передвісник і збула б увесь вечір на колінах у церкві з чотками в руках, молячись святим.

Диявол вийшов на полювання. Або ж принаймні один із його нечестивих братів.

Гострий уламок занепокоєння, наче маленький ніж для фруктів, швидко й плавно ковзнув просто біля серця Нонни. Минула ціла епоха з часів останніх свідчень присутності Мальваджі. Більше майже ніхто вже

не говорив про Нечестивих. Залишилися лише історії, які розповідали дітям для того, щоб увечері вкласти їх спати.

Тепер дорослі сміялися над старими казками, забуваючи про сімох князів пекла. Нонна Марія ніколи не змогла б викинути їх із голови, адже легенди про них вкарбовано в її свідомість, вони таврували її глибоким відчуттям жаху, що проймав до самих кісток.

Її плечі здригнулися так, наче вона відчула на собі погляд їхніх опівнічних очей, що спостерігали за нею з темряви. Це було лише питанням часу, коли вони прийдуть на пошуки.

Звісно, якщо цього ще не сталося. Людина не може вкрати щось у диявола і не понести за це покарання.

Нонна знову зосередилася на близнючках. Сьогодні дівчатка були неспокійними, неначе Тірренське море, яке ніби передчувало прихід небачених нещасть. Вітторія читала закляття поспіхом, тому Емілія постійно збивалася, намагаючись устигнути за сестрою.

У вогнищі одна за одною тріскотіли гілки, немов чотки, що клацають над книгами заклинань, символізуючи своєрідне застереження. Нонна схопилася за поруччя свого крісла-гойдалки, її пальці поблідли і стали схожими на бланшовані мигдальні горіхи, що лежали на столі.

— Calmati! Не так швидко, Вітторіє! — гукнула вона й докірливо додала: — Якщо ти не зробиш це правильно, тобі доведеться починати спочатку. Ти хочеш наодинці збирати землю на цвинтарі?

На превелике розчарування Нонни, Вітторія геть не налякалась, як мало би бути. Навпаки — сама думка про блукання цвинтарем за вкрай неспокійної погоди при світлі повня здавалася дівчинці привабливою. Вона стиснула губи, перш ніж злегка похитала головою. За неї відповіла Емілія, кинувши на сестру застережливий погляд:

— Ми будемо обережнішими, Нонно.

Щоб підтвердити свої слова, вона взяла до рук пляшечку зі святою водою з монастиря й по одній краплі пролила на кожен із амулетів, які від цього зашипіли. Золотий і срібний — символ балансу між світлом і темрявою, дарунок за владу, яку вкрадено багато років тому.

«І в цьому світі — і в іншому»**.

Заспокоївшись, Нонна спостерігала за тим, як дівчатка закінчували промовляти заклання. Вона полегшено зітхнула, побачивши білі іскри, що піднялися над полум'ям. Іще один рік, іще одна перемога.

Вони знову перехитрили диявола. Зрештою, день, коли заклання не діятимуть, обов'язково настане, але Нонна відмовлялася думати про це зараз. Натомість вона задоволено подивилася на підвіконня, на якому рівненькими рядочками лежали шматочки сушених апельсинів.

Лавандові гілочки сушилися над камінною полицею, маленький кам'яний столик устелено борошном і запашними травами, що чекали часу, коли їх зв'яжуть в охайні пучечки. Поєднання вербени, базиліку, орегано, петрушки й лаврового листа мало приємний аромат. Деякі з цих трав були для приготування святкової вечері, деякі — для чаклунства. Після завершення захисного ритуалу можна насолодитися смачною їжею.

Нонна подивилася на годинник, що стояв на камінній полиці, — невдовзі із сімейного ресторану мали приїхати її донька та зять. Будинок знову наповниться теплом і сміхом.

Попри бурі й передвісники, в оселі Ді Карло пануватиме спокій.

Вогонь ущух, і Емілія відкинулася на стільці, гризучи нігті. Це була жахлива звичка дівчинки, яку Нонна неодмінно збиралася викоринити. Дитина гризла нігті й кидала їх на підлогу.

— Еміліє! — голос Нонни гучно залунав маленькою кімнатою.

Дівчинка здригнулася, опустивши руки і збентежено глянула.

— Кидай у вогонь! Я ж учила тебе не лишати нічого для тих, хто практикує *le arti oscure*".

— Вибач, Нонно, — пробурмотіла Емілія, закусивши губу.

Рекомендована література

Королівство
Проклятих. Книга 2

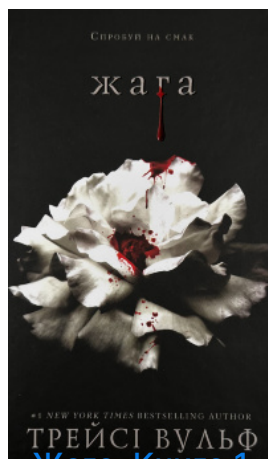
Королівство
Страхливих. Книга 3

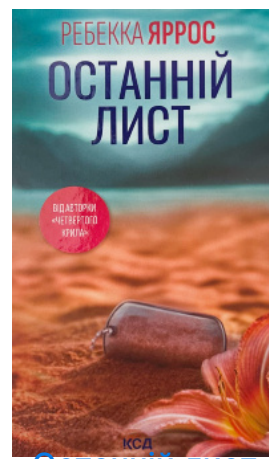
Жорстокий принц

Спогади про нього

Жага. Книга 1

Останній лист

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ